

Butlletí Àrquies

El butlletí trimestral de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat

Octubre 2016

EDITORIAL

Rescatem el Nostre Mediterrani

REFLEXIONS

Els menors refugiats sense país d'origen

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

Conflictes actuals; conflictes oblidats

Perseguides per ser dones

Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

Orientació sexual i identitat de gènere

ENTREVISTA A VICENTA

Sol·licitant d'asil trans de Venèçuela

SUMARI

EDITORIAL

3 Rescatem el Nostre Mediterrani

REFLEXIONS

5 Els menors refugiats sense país d'origen

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

11 Conflictes actuals; conflictes oblidats

12 Perseguides per ser dones

13 Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

14 Orientació sexual i identitat de gènere

TESTIMONIATGE

16 Vicenta

Sol·licitant d'asil trans de Veneçuela

CEA(R)

Comissió Catalana
d'Ajuda al Refugiat

GOBIERNO GENERAL DE CATALUÑA
DIRECCIÓN GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA Y SERVICIOS PARLADORS

Editorial

Rescatem el Nostre Mediterrani

CEAR ha llançat el vídeo '[Rescatemos #NuestroMediterráneo](#)' conjuntament amb el cantautor Joan Manuel Serrat per a denunciar les morts de les persones refugiades que es segueixen produint, de forma constant, al Mediterrani.

La Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat lamenta que **un any després de la mort de l'Aylan**, el nen sirià que va ocupar nombroses portades i va commocionar a gran part de la societat, la Unió Europea segueixi sense oferir una altra alternativa a les persones que fugen de la guerra i la persecució que jugar-se la vida al mar en embarcacions que no ofereixen cap tipus de seguretat.

“Amb aquest vídeo hem volgut denunciar que **el Mediterrani s’ha convertit en una immensa fossa comuna**, però també que, alhora, la societat rebutja que aquestes persones segueixin vivint en una situació d’absolut desemparament”, ha denunciat Estrella Galán, secretaria general de CEAR.

Més de 30.000 persones han mort al Mediterrani durant els últims 16 anys, al menys 3.164 només durant el 2016. A més de la inexistència d’una operació de rescat eficaç, la Comissió retreu a les autoritats europees “**l’extrema lentitud**” en els processos de reubicació i reassentament, així com la clara voluntat d’impedir l’arribada de més sol·licitants d’asil a les nostres costes, un fet visible amb la firma de l’acord de Turquia.

Per la seva part, el cantautor denuncia en aquest vídeo que el **Mediterrani d’avui** “on les persones es deixen la vida tractant de posar-la fora del perill de la guerra,” **queda “molt lluny” d’aquell que va inspirar la seva cançó.**

Editorial

En aquest sentit, l'entitat lamenta que l'onada de solidaritat què es va viure després de la mort de l'Aylan no hagi estat corresposta en aquelles decisions preses per part de les autoritats europees. "Per desgracia, els discursos de commoció què vam escoltar fa un any han quedat en paper mullat, i milers de nens i nenes com l'Aylan segueixen havent de llançar-se al mar en busca d'un refugi que Europa només ofereix a comptagotes i a contracor", va afirmar Galán.

Els dos Mediterranis

El vídeo, realitzat pel Col·lectiu de Dones Cineastes i Medis Audiovisuals (CIMA), mostra a

Fundació Musica Maestro, interpretant "el Mediterráneo" de Joan Manuel Serrat.

A meitat de la cançó, es destapen les **fotografies d'aquell "altre Mediterrani" què viuen les persones refugiades** a la seva arribada a Europa, amb impactants imatges realitzades pels fotoperiodistes Javier Bauluz, Olmo Calvo, Juan Carlos Mohr i Santi Palacios. És llavors

quan els rostres dels espectadors canvien, mostrant la seva consternació enfront de la realitat que estan vivint les persones que busquen refugi a Europa.

El 80% de les persones migrants que moren al món ho fan al Mediterrani. Volem 'rescatar' al nostre mar de la vergonya que això suposa,

un grup d'espectadors què s'aturen a un parc a escoltar la inesperada actuació de l'Orquestra Filharmònica d'Espanya conjuntament amb la

i això només s'aconseguirà posant en marxa vies legals i segures per a sol·licitar asil", explica l'entitat.

Reflexions

Els menors refugiats sense país d'origen

Aleksandra Semeriak Gavrilénok

Tècnica d'Integració Social a la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat i membre del European Network on Statelessness

L'Amira vivia a Alep amb el seu marit i els seus dos fills, de 4 i 1 anys, quan va començar el conflicte a Síria. En moltes ocasions s'havien plantejat abandonar la ciutat per anar-se'n a un lloc més segur, però no va ser fins a la desaparició del seu marit, que l'Amira va decidir fugir precipitadament cap al Líban per, posteriorment, intentar arribar a Europa a través de la ruta que travessa els països nord-africans. En el moment de la desaparició del seu marit i la fugida del país, l'Amira estava embarassada de 2 mesos. El seu fill, Mohammed, va néixer a un campament improvisat a la frontera d'Algèria amb el Marroc. Uns mesos més tard, l'Amira va aconseguir arribar a l'oficina d'asil a la frontera de la ciutat autònoma de Melilla, on va poder formalitzar la seva sol·licitud de protecció internacional. Després de ser admesa a tràmit la seva sol·licitud, l'Amira i els seus tres fills van obtenir un document d'identificació com a sol·licitants d'asil, en el qual hi consta un número de NIE, el nom, el cognom, la data de naixement i la nacionalitat de cadascú. Mentre que l'Amira i els seus dos primers fills, nascuts a Alep, tenen la nacionalitat siriana, el seu fill menor, Mohammed, nascut durant el viatge, no té ni tan sols un certificat de naixement. Aleshores, quina nacionalitat té en Mohammed?

Lleis discriminatòries

Lamentablement, a l'actualitat hi ha [27 països](#) al món amb lleis de nacionalitat que no permeten o limiten seriosament a les dones el dret de transfe-

rir la seva nacionalitat als seus fills. 12 d'aquests Estats es troben a l'Orient Mitjà, incloent Síria, on només un home pot passar la seva nacionalitat al seus descendents. L'Amira no té cap prova vàlida i legal de la unió amb el seu marit. De fet, mai havien tingut la necessitat de sol·licitar aquest document. Altres famílies sirianes no van tenir temps d'agafar els seus documents, o els van perdre a incendis o inundacions, a Síria, o a les tendes de campanya que serveixen com a cases provisionals als camps de refugiats als països veïns. Actualment, a causa de la persistència del conflicte i el desplaçament, molts casaments no són formalitzats i molts nens neixen fora del matrimoni i no es registren.

D'altra banda, l'Amira tampoc pot acudir a cap oficina o accedir a les autoritats sirianes, per tal de tramitar un certificat de matrimoni o naixement, ja que aquestes oficines es troben només a Síria i contactar amb les autoritats, de les que ha fugit, podria posar en perill la seva sol·licitud d'asil i, el més important, la seguretat d'ella i els seus fills. Sense certificat de naixement i sense cap document que demostrï que el pare d'en Mohammed és nacional de Síria i marit de l'Amira, en Mohammed, igual que milers d'altres nens, està en risc de convertir-se en apàtrida.

Els nens invisibles

La gran majoria de nosaltres vivim acostumats a una sèrie de drets socials, polítics i econòmics

Reflexions

que considerem inalienables per la nostra pròpia condició humana. No obstant això, molts desco-
neixem que aquests drets només estan garantits
quan, a part d'humans, som també ciutadans, el
que en termes pràctics significa tenir una nacio-
nalitat. Lamentablement, tot i que a la [Declaració](#)

[Universal de Drets Humans](#)

es manifesti que “tota per-
sona té dret a una nacional-
tat”, avui en dia entre 10 i 12
milions de per-
sones a tot el
món no en ten-
en i, per tant,
tampoc poden
gaudir de drets
tan bàsics com
l'accés a l'edu-

cació, la salut, la propietat, la feina o el dret a
vot. A aquestes persones se les defineix com a
apàtrides i al voltant de 600.000 resideixen a Eu-
ropa, incloent milers de nens i nenes que creixen
sense nacionalitat, sense pertànyer a cap lloc;
nens i nenes que creixen sent invisibles.

Hi ha diversos motius pels quals un nen o una
nena pot ser apàtrida. A vegades l'apatrídia es
transmet de pares apàtrides als seus fills. Altres
vegades, un nen o una nena no pot adquirir una
nacionalitat a causa d'un conflicte o una incompati-
bilitat entre diferents lleis de nacionalitat, o
són incapaços de demostrar la seva identitat
legal per absència d'un certificat de naixement.
L'apatrídia també pot ser un problema per a
alguns fills de persones refugiades, que provenen
de països amb lleis de nacionalitat discrimina-

tòries, com en el cas d'en Mohammed. En el cas
de successions d'Estats, on es formen nous paï-
sos i d'altres deixen d'existir, també hi ha un risc
molt alt d'apatrídia, com va passar, per exemple,
després de la desintegració de la Unió Soviètica
i de Iugoslàvia. Per últim, un altre motiu per la

manca de na-
cionalitat pot
ser l'abando-
nament de na-
dons, l'adopció
internacional
o nens i nenes
nascuts per su-
brogació. Tam-
bé hi ha una
sèrie d'obsta-
cles adminis-
tratius impo-
sats per alguns
Estats, que, en-
tre d'altres, difi-

culten el procés de naturalització per qüestions
discriminatòries, ja sigui per raons ètniques, re-
ligioses o de gènere. En tots aquests casos els
menors pateixen innecessàriament.

Que suposa per un nen o una nena el fet de ser apàtrida?

Alguns països impossibiliten als pares apàtri-
des, o pares que no poden demostrar la seva
identitat, el procés de registrar el naixement
dels seus fills, per lo que molts nens apàtrides
no poden accedir a un document d'identitat o un
passaport, una eina bàsica per l'accés als drets
fonamentals com la cura de la salut o l'educació.

En relació a la sanitat, els treballadors podrien
discriminar els nens i nenes apàtrides i negar-los

Reflexions

l'accés a la cura de la salut a causa de la manca de documentació. També les famílies apàtrides poden mostrar-se reticents a buscar atenció mèdica a causa de tarifes elevades o tenir por a ser reportades a la autoritats i ser deportades, ja que en molts casos, els treballadors de l'àmbit de la salut poden estar obligats a informar sobre casos de menors sense documentació. En molts països, els nens apàtrides només poden tenir accés al tractament mèdic d'emergència.

En quant a l'educació, la manca de documentació pot dificultar l'accés dels nens i nenes apàtrides al sistema escolar, sobretot l'accés a l'ensenyament preescolar i superior. A vegades, les escoles no permeten que menors apàtrides participin en exàmens oficials o es neguen a emetre un certificat formal de la finalització dels seus estudis.

A mesura que es fan adults, els nens i nenes apàtrides s'enfronten a més restriccions. Dificultats per viatjar fora del país de residència, oportunitats d'ocupació restringides, impossibilitat de

Són nens i nenes invisibles als ulls del sistema de drets que coneixem

formalitzar el matrimoni i el risc de passar l'apatrídia als seus propis fills són només algunes de les dificultats a les hauran de fer front al futur. Així mateix, els nens i nenes apàtrides poden veure restringit el seu accés als serveis socials i a l'habitatge, augmentant així el risc de desallotjament forçós i exclusió social.

A banda de tot això, la manca d'un document

d'identitat fa més difícil protegir els nens i nenes del tràfic d'éssers humans i altres formes d'abús i, a causa de la incapacitat de demostrar la seva edat, són més vulnerables al treball infantil, l'exploatació i el matrimoni precoç. I cal mencionar

La manca de documentació pot dificultar l'accés al sistema escolar

que créixer sense una nacionalitat pot comportar també complicacions a nivell psicològic, degut a l'angoixa i la manca d'un sentiment de pertinença.

Són, per tant, nens i nenes invisibles als ulls del sistema de drets que coneixem.

La solució al problema

L'única part positiva de tot això és que és un problema completament solventable.

Les convencions de les Nacions Unides (ONU) – [Convenció sobre l'estatut dels apàtrides de 1954](#) i la [Convenció per a reduir els casos d'apatrídia de 1961](#) – proporcionen un marc jurídic

clar per definir i abordar aquesta qüestió. Mitjançant l'establiment de salvaguardes a les lleis nacionals es podria

assegurar que tots els nens i nenes nascuts al territori d'un país tinguessin el dret a adquirir la nacionalitat si d'una altra manera fossin apàtrides, i protegir d'aquesta manera les següents generacions.

Però, tot i l'existència d'instruments internacionals i de nombrosos tractats nacionals i regionals, a la pràctica queda molt per fer. Molts estats enca-

Reflexions

ra no han ratificat les convencions de l'ONU, mentre que altres, que sí que ho han fet, incompleixen amb les obligacions establertes. La manca d'un mecanisme de control de compliment per part dels estats i la manca d'un procés de determinació de l'estatut d'apatrídia comú està dificultant la protecció d'aquestes persones i postergant la solució a nivell europeu i mundial.

En el nostre cas, l'estat espanyol disposa de garanties suficients per a què un nadó nascut al seu territori pugui obtenir la nacionalitat espanyola, en cas de no poder adquirir una altra. Però, si bé és veritat que Espanya és un dels primers i pocs països del món que té un acte legislatiu específic per a la determinació de l'estatut d'apatrídia, a la pràctica ens trobem amb grans mancances i dificultats en el procés. Que tinguem un reglament per la determinació de l'estatut, aprovat pel [Reial Decret 865/2001 de 20 de juliol](#), lamentablement, no vol dir que aquest procediment sigui eficaç o que s'apliqui de manera eficient. Tot i les nombroses recomanacions i peticions per part d'altres estats i per part d'organismes no governamentals, Espanya, sent un estat part de la Convenció de 1954, no ha ratificat encara la Convenció de 1961, ni tampoc el [Conveni Europeu sobre Nacionalitat de 1997](#).

Que suposa tot això per en Mohammed, el fill apàtrida de l'Amira?

Si observem en detall el marc legal espanyol, i concretament l'article 13.4 de la [Constitució Espanyola](#), les persones apàtrides tenen el dret de beneficiar-se del dret d'asil a Espanya. És un dret regulat per la [Llei 12/2009](#), que avui dia, gairebé 7 anys després de la seva aprovació, encara no té reglament. Això suposa un tracte diferenciat entre les persones sol·licitants d'asil

Les persones apàtrides es poden beneficiar del dret d'asil a Espanya

que són apàtrides i les persones refugiades, així com unes incompatibilitats entre les lleis que acaben per perjudicar els interessats. L'Amira hauria de

poder sol·licitar el reconeixement de l'estatut d'apatrídia pel seu fill a Espanya, però la legislació actual exclou les sol·licituds a les oficines d'asil i refugi a les fronteres, vulnerant així els drets dels apàtrides que, com l'Amira i el seu fill, arriben per Melilla o Ceuta. A més, tot i que el Reial Decret estableixi que les sol·licituds de determinació de l'estatut d'apatrídia s'hagin de

Reflexions

resoldre en un termini de 3 mesos, a la pràctica aquest temps s'allarga fins a més de 2 anys, incrementant d'aquesta manera la vulnerabilitat i el risc d'exclusió social de la persona sol·licitant i de la seva família.

Per tal d'evitar l'aparició d'una nova població de menors apàtrides entre els refugiats que estan intentant arribar als països

veïns de les zones en conflicte i a Europa, els governs, junt amb les organitzacions no governamentals i la societat civil, han de treballar per aconseguir els canvis necessaris a les legislacions nacionals per a què les sol·licituds d'estatut d'apatrídia es resolguin en el termini més curt possible. Així mateix, s'haurà de fer un esforç per recopilar dades sobre casos existents i treballar amb les comunitats més vulnerables, assegurant-se de que tots els nens i nenes obtenen un certificat de naixement. A l'àmbit de la cooperació internacional, els governs poden demanar l'assistència d'experts i dels organismes de l'ONU per treballar en conjunt en la solució a aquest problema.

Donar visibilitat al problema

Des de l'ACNUR, l'Agència de l'ONU per als Refugiats, i organitzacions regionals com la Xarxa Europea sobre l'apatrídia ([European Network on Statelessness \(ENS\)](#)) ja s'està treballant per conscienciar la població i a les administracions nacionals sobre aquesta qüestió. Començant per la ratificació i el compliment de

les convencions per part de tots els països, es vol fomentar la cooperació entre les agències de l'ONU i els governs nacionals per promoure la revisió de les legislacions nacionals i proposar solucions sistemàtiques.

L'ACNUR va iniciar al 2014 la campanya de sensibilització #IBELONG

Coincidint amb el 60è aniversari de la Convenció de 1954, l'ACNUR va iniciar al 2014 la campanya de sensibilització [#IBELONG](#) (#joper-

tanyo) que aspira a eradicar la apatrídia en 10 anys, insistint en la necessitat de modificar aquelles lleis de nacionalitat que siguin discriminatòries. Per commemorar el primer aniversari, l'Agència per als Refugiats va publicar l'informe "[Aquí Estic, Aquí Pertanyo: La Urgent Necessitat d'Acabar amb l'apatrídia Infantil](#)", per mostrar l'impacte que aquest problema té en els menors, basant-se en més de 250 testimonis de 7 països. En suport d'aquesta campanya, l'ENS va iniciar fa més d'un any la campanya de sensibilització [#StatelessKids](#) (#MenorsApàtrides) que es proposa influenciar els governs europeus i mobilitzar els actors nacionals a través d'una petició presentada al Parlament Europeu, per a què cap nen o nena nascut a Europa sigui apàtrida. Al seu informe "[No Child Should be](#)

L'apatrídia infantil és evitable i pot ser eradicada amb garanties

[Stateless](#)" ("Cap menor hauria de ser apàtrida"), publicat al setembre de 2015, l'ENS analitza les legislacions i la protecció de menors apàtrides a Europa, conclouent que l'apatrídia infantil és

Reflexions

evitable i pot ser eradicada amb simples garanties legislatives.

Per tant, encara que en un principi sembli que nosaltres, els ciutadans, no puguem fer-hi res, tenim el poder de donar visibilitat a aquests casos invisibles, darre-

re els quals hi ha una història humana i vides que mereixen ser respectades. Així com en Mohammed, el fill de l'Amira, milers d'altres nens i nenes al món estan en risc de créixer sense una nacionalitat. Víctimes de polítiques discri-

minatòries, conflictes regionals i jocs polítics internacionals, nascuts a territoris disputats, com per exemple, el Sàhara Occidental, Palestina,

Kosovo, Kurdistan o el Tibet, corren el risc de créixer sense pertànyer a cap lloc. No obstant això, gràcies a campanyes de sensibilització i a iniciatives com la [Carta](#)

[Oberta](#) de l'ACNUR i la [petició](#) impulsada per l'ENS per acabar amb l'apatrídia infantil a Europa, estem segurs de que aconseguirem posar fi a aquesta injustícia. Tots i totes tenim el dret de sentir-nos visibles.

Els ciutadans tenim el poder de visibilitzar aquests casos

Violacions de Drets Humans

CONFLICTES ACTUALS; CONFLICTES OBLIDATS

Ús d'armes químiques a la regió del Darfur

El passat 29 de setembre, Amnistia Internacional va denunciar el presumpte ús d'armes químiques en els atacs perpetrats per part del Govern sudanès des d'inicis del 2016 a la remota regió de Jebel Marra.

Arrel de les entrevistes que es varen fer a supervivents i gent involucrada en la seva atenció mèdica, es calcula que entre 200 i 250 persones, la majoria menors d'edat, haurien mort com a causa de l'exposició a artefactes químics llançats des d'avions. En paral·lel, d'entre aquells qui inicialment varen sobreviure, es van reportar casos on les afeccions gastrointestinals greus, les ampolles i les erupcions, els problemes oculars o els problemes respiratoris eren la causa de la mort d'almenys 19 persones. Aquests atacs es produeixen en un context caracteritzat per l'escalada de violència fruit de l'ofensiva militar començada per part de l'exercit sudanès en contra de l'Exercit d'Alliberació del Sudan, acusat d'emboscar combois militars i atacar població civil.

Podreu trobar els indicis dels atacs a través [d'aquest link](#).

Font: <https://www.amnesty.org/es/latest/news/2016/09/sudan-credible-evidence-chemical-weapons-darfur-revealed/>

El nombre de sol·licituds d'asil per part de persones provinents d'Amèrica Central augmenta

Hondures, El Salvador i Guatemala estan protagonitzant una de les crisis de persones refugiades menys visibles del món. Segons dades proporcionades per Amnistia Internacional, l'índex d'homicidis al Salvador ha augmentat de forma espectacular amb 108 assassinats per cada 100.000 habitants, a Hondures, la taxa és de 63,75 i a Guatemala de 34,99. En termes absoluts, 17.522 persones van morir de forma violenta el passat 2015, la meitat menors de 30 anys. La inseguretat i les poques expectatives per dur a terme una vida relativament estable per culpa de les bandes (també anomenades "maras") han portat a veure com, entre el 2010 i el 2015, el nombre de sol·licituds d'asil ha augmentat en un 597%. Al 2015, ACNUR va comptabilitzar 55.000 noves peticions. Al conjunt de l'Estat, aquest 2016 s'han començat a tramitar 466 sol·licituds, sis vegades més que al 2014.

Font: <http://www.lavanguardia.com/vida/20161021/411170363991/familias-victimas-maras-refugiados-catalunya.html>

El retorn (in)voluntari de les persones afganes refugiades al Pakistan

Entre l'1 de juliol i el 15 d'octubre del 2016, es calcula que 370.000 afgans van tornar al seu país d'origen des de Pakistan, 220.000 d'ells eren considerats refugiats. Tanmateix, el rècord de retorns es va complir a principis d'octubre, amb 52.000 persones en una setmana. Això si, al contrari del que es pot pensar, les raons darrere d'aquestes decisions no tenen a veure amb la millora de la situació a l'Afganistan, més bé tenen a veure amb l'enduriment de les condicions de vida al Pakistan. Com a

Violacions de Drets Humans

exemple, durant el mateix mes, les autoritats van llançar una operació per detectar i requisar les botigues, propietats, cotxes i altres pertinences dels afgans no documentats. Molts van tornar després de dècades a l'estranger, mentre que alguns, fills de famílies que havien cercat asil entre el 1980 i 1990, ja havien nascut al Pakistan. Això és tan sols el principi, ja que just durant el mateix octubre, el govern afganes i la UE van arribar a un acord per accelerar el retorn voluntari (i involuntari) d'aquells a qui no se'ls hagi concedit l'asil i es trobin en situació irregular.

Font: <https://www.hrw.org/news/2016/10/19/afghanistan-agony-returning-refugees>

PERSEGUIDES PER SER DONES

Falta d'atenció a les dones i nenes víctimes d'abús per part de l'Estat Islàmic

La recent investigació d'Amnistia Internacional sobre la situació d'aquelles dones i nenes yazidies que han pogut fugir de l'EI i que es troben a la regió semi-autònoma del Kurdistan iraquiana posa de relleu, a través d'entrevistes a víctimes d'esclavatge, violació i tortura, la necessitat d'una resposta a escala internacional per afrontar la seva atenció. Segons AI, la majoria d'elles es troben en situacions deplorables, ja sigui convivint amb familiars empobrits desplaçats de casa seva o bé en camps de persones desplaçades internes de la mateixa regió. Les càrregues d'aquestes dones no s'acaben només amb la necessitat de fer front al trauma, sinó que moltes supervivents es troben amb els enormes deutes que les seves famílies o coneguts han pagat per alliberar-les dels seus segrestadors. Malauradament, no existeix un sistema unificat per donar resposta a aquestes situacions i els serveis oferts per les organitzacions humanitàries no disposen dels recursos necessaris i varien en quant a la seva qualitat.

En referència al que han viscut, algunes testimonis asseguren que, un cop segrestades, les dones són separades dels seus familiars i després "regalades" o "venudes" a d'altres combatents d'EI a l'Iraq y a Síria. A partir d'aquell moment, les violacions, els cops i d'altres maltractes, com la manca d'alimentació, l'obligació de netejar, cuinar o realitzar altres tasques, són freqüents. En el cas de que tinguin fills, si aquests són nens majors de set anys se'ls emporten per adoctrinar-los, mentre que a les nenes se les ven com a esclaves sexuals.

Segons Amnistia Internacional, s'estima que l'EI segueix tenint captives a unes 3.800 dones, nenes i nens.

Font: <https://www.es.amnesty.org/en-que-estamos/noticias/noticia/articulo/irak-las-mujeres-yazidies-que-sobrevivieron-a-horrorosos-abusos-bajo-el-cautiverio-del-estado-isl/>

El matrimoni infantil continua ben present al Nepal

Al 2014, la Ministra de la Dona, la Infància i el Benestar Social es va comprometre a eradicar el matrimoni infantil per al 2020. Tanmateix, un nou informe de HRW confirma que, al 2016, aquest es continua produint de forma alarmant entre les persones més pobres del país. Tan certa és aquesta afirmació que aquest objectiu ja s'ha hagut de posposar fins al 2030.

Segons aquest informe, la pobresa, la falta d'accés a educació, el treball infantil, les pressions socials i la practica del dot són alguns dels factors que propicien una decisió que molts cops ve acompanyada

Violacions de Drets Humans

yada d'altres factors, com l'abandonament escolar, el maltractament o els embarassos no desitjats.

Tot i ser il·legal des del 1963, és alarmant la inactivitat de l'administració per fer front a aquesta pràctica. Tal com relata una policia entrevistada, tan sols havia vist una intervenció en un cas de matrimoni infantil en 18 anys de servei.

Tal com s'extreu de les entrevistes realitzades, les pressions socials o culturals no només contribueixen a que el matrimoni infantil sigui acceptat, sinó desitjat. Aquest fet incrementa el risc d'embarassos perillosos per la salut de la pròpia mare, qui sense tindre ple accés a informació sobre salut sexual i reproductiva o sobre mètodes anticonceptius, es troba en situacions de vulnerabilitat greu.

Font: <https://www.hrw.org/es/news/2016/09/07/nepal-el-matrimonio-infantil-amenaza-el-futuro-de-las-ninas>

DRETS ECONÒMICS, SOCIALS, CULTURALS I AMBIENTALS

Es rebutja l'enduriment de les condicions per avortar a Polònia

Les recents manifestacions en contra de la iniciativa anti-avortista admesa a tràmit el passat 23 de setembre han donat els seus fruits. Finalment, la Comissió Parlamentària i el Ple del Parlament de Polònia han rebutjat una proposta que proposava prohibir la interrupció voluntària de l'embaràs, penes de presó per a les dones que avortessin, majors càstigs per als metges i fins i tot l'obertura d'una investigació en els casos d'avortament natural.

Inicialment, aquesta proposta havia estat aprovada per part del Partit Llei i Justícia, força propera als postulats de l'Església Catòlica i amb majoria a la Cambra baixa.

Font: http://internacional.elpais.com/internacional/2016/10/03/actualidad/1475520254_916410.html
<https://www.es.amnesty.org/en-que-estamos/noticias/noticia/articulo/polonia-las-mujeres-fuerzan-un-giro-radical-historico-en-la-iniciativa-de-prohibir-el-aborto-en-po/>

Líders camperols assassinats a Hondures

Defensar el medi ambient i el dret a la terra és altament perillós en aquest Estat centreamericà. La manca de resposta efectiva a les nombroses denúncies per amenaça de mort rebudes per part d'aquells qui mostren el seu rebuig a les vulneracions dels drets humans en públic és altament preocupant.

A mode d'exemple, el passat 18 d'octubre de 2016, els activistes per la terra José Ángel Flores i Silmer Dionisio George van ser assassinats quan sortien d'una reunió tot i haver rebut mesures cautelars que, en teoria, havien de garantir la seva protecció. Aquestes morts se sumen a d'altres, com la de Berta Cáceres, activista pels drets dels indígenes involucrada en la campanya en contra d'una represa al riu Gualcarque que fou assassinada durant el passat mes de març.

Segons HRW, i tal com va dictaminar la Cort Iberoamericana de Drets Humans, el respecte als drets humans en un estat democràtic depèn, en gran mesura, de que els defensors de drets humans gaudeixin de "garanties efectives i adequades" que els permetin realitzar lliurement les seves activitats.

Font: <https://www.hrw.org/es/news/2016/10/21/honduras-debe-investigar-asesinatos-de-defensores-del-derecho-la-tierra>

Violacions de Drets Humans

Iniciativa per a que les marques tèxtils facin públics els seus proveïdors

La confecció de productes tèxtils en països empobrits va sovint acompanyada de greus violacions dels drets humans dels treballadors i treballadores involucrats en aquest procés. Tan clara és aquesta vinculació que algunes de les marques més conegudes arreu del món han hagut de fer front a les greus acusacions derivades de la subcontractació de mà d'obra a països com Bangladesh o Vietnam, entre d'altres. Amb l'objectiu de desemascarar aquest sector, on l'exploració infantil hi troba un espai perfecte per desenvolupar-se, s'ha iniciat una campanya viral per internet per demanar a les grans empreses tèxtils que publiquin el llistat dels seus proveïdors. La última a revelar-ho a sigut Gap, la qual té factories a països com la Xina, Bangladesh, Egipte, Cambodja, Guatemala, Índia i Indonèsia. D'altres destacades són Levis, Puma, Adidas o Nike.

Per altra banda, tal com explica HRW, hi ha desenes de marques globals que encara no han publicat la seva llista, entre elles Mango o Forever 21.

Font: <https://www.hrw.org/es/news/2016/09/12/gap-inc-se-une-las-marcas-globales-que-publican-listado-de-proveedores>

<http://www.dailymail.co.uk/wires/afp/article-3780532/Gap-latest-reveal-supplier-factories.html?platform=hootsuite>

ORIENTACIÓ SEXUAL I IDENTIDAD DE GÈNERE

La persecució “legal” del col·lectiu LGBTI a Nigèria

L'establiment d'un expert independent per a la “protecció contra la violència i la discriminació basada en l'orientació sexual i la identitat de gènere” per part del Consell de Drets Humans de les Nacions Unides a finals de juny del 2016 té feina per endavant. D'entre els 18 detractors d'aquesta iniciativa s'hi trobaven nou Estats africans, un d'ells, Nigèria.

Aquest país, banyat per les aigües del Golf de Guinea i conegut com el gegant africà, també és conegut per la seva restrictiva llei en matèria de drets del col·lectiu LGBTI. Al 2014, l'aprovació del Same-Sex Marriage (Prohibition) Bill (SSMPA) prohibia i perseguia les relacions entre persones del mateix sexe, establint càstigs d'entre 10 i 14 anys de presó alhora que, en certa mesura, autoritzava oficialment l'abús en contra del col·lectiu LGBTI en general. Tal com indica HRW, des de llavors han sigut nombrosos els casos de violència física, agressions, detencions arbitràries i assetjament envers els defensors de drets humans involucrats en aquest àmbit. Tot i la pressió internacional la llei continua vigent, contradient la pròpia Constitució nigeriana i els tractats internacionals en matèria de Drets Humans.

Font: <https://www.hrw.org/report/2016/10/20/tell-me-where-i-can-be-safe/impact-nigerias-same-sex-marriage-prohibition-act>

Violacions de Drets Humans

Rússia: Multats, desprotegits i perseguits

L'estigma de l'homosexualitat s'ha incrementat en els darrers anys a Rússia. Un seguit de sancions administratives i econòmiques penalitzen a persones i entitats que promoguin a prop dels menors "les orientacions sexuals no tradicionals" o que simplement les presentin "com a iguals". En aquests termes, qualsevol manifestació pública de l'homosexualitat, com donar-se de la mà amb algú del mateix sexe, és castigat amb sancions que van entre 100 i 1000 euros, i amb la suspensió d'activitats per als treballadors i les treballadores públiques, com també per a les entitats jurídiques. Alhora, la llei contra la ofensa dels sentiments religiosos, preveu fins a 5 anys de presó i multes de 4.000 euros contra actes que també inclouen la manifestació pública de la homosexualitat. D'altra banda, i a la pràctica, la protecció dels homosexuals víctimes d'agressions és quasi bé inexistent i la violència homòfoba és generalitzada i promoguda per les autoritats públiques. En reiterades ocasions les forces de seguretat han perseguït, torturat i assassinat homosexuals sense cap tipus d'emparament legal.

Testimoniatge

Vicenta

Sol·licitant d'asil trans de Veneçuela

Vicenta va néixer a Colòmbia, tot i que va créixer a Veneçuela. Va néixer a una família molt pobre, i amb el sexe equivocat: havia nascut noi, però era una noia.

Des de petita va sentir atracció pels nois. Amb alguns amics amb els que jugava, els jocs van començar a ser d'un altre tipus. Sempre amagats. Exploraven els seus cossos i es feien tocaments.

Un dia va tenir un somni que li va agradar molt i que sempre recorda. Al somni es casava amb un vestit llarg blanc, molt maco. Aquesta imatge la feia sentir-se la més feliç del món. I encara es dibuixa un somriure a la seva cara quan ho recorda.

Amb aquesta doble vida i secrets vivia fins que un dels nois va parlar de com jugaven. Els pares de Vicenta es van assabentar i la van marginar. Tenia 13 anys. Va haver de deixar la escola i va començar a patir assetjament i amenaces per part de la seva pròpia família. Als 14 anys, va haver de deixar casa seva.

Vicenta va començar a viure al carrer. Amb molt de compte per no acabar com conegudes seves, que queien en les drogues, va sobreviure. Va acabar marxant cap a San Andrés, una petita illa de Colòmbia.

A la illa va viure de la venda ambulat. Encara havia d'amagar la seva sexualitat i la seva identitat de gènere. Volia ser una dona, però era un pas que no volia fer en les condicions en que veia a les seves companyes trans, que patien una forta repressió i discriminació.

Un dia li van proposar una feina en la que hauria de viatjar molt. A Europa, a Espanya. La idea li va agradar molt i va dir que si. La feina, però, va resultar molt estranya, i la major premissa era no fer preguntes. Havia de portar una maleta que algú recollia al lloc de destí per donar-li una altra.

Va viatjar a alguns països d'Amèrica Llatina i més endavant, al 2007, a Espanya. Va passar primer per Madrid i més tard per Barcelona. Al arribar a l'aeroport del Prat, la Guardia Civil la va parar i va registrar la seva maleta. Va trobar dro-

Testimoniatge

gues a dins la carcassa de la maleta.

La van arrestar i va ser condemnada a 9 anys de presó per tràfic de drogues. Allà va sentir al cent per cent que volia ser dona i va començar la transició.

Amb l'assessorament dels funcionaris i metges, va començar el tractament i també va demanar asil per la seva identitat de gènere. En general, no guarda un mal record de la presó.

Però no tot va ser bo, i de fet la va estafar una companya que sortia abans que ella. Va perdre diners i el seu passaport. Tot i així, no es va rendir.

Al 2013 va començar a sortir amb permisos d'una setmana. Sense feina ni família que li donés suport, va començar a exercir com a treballadora sexual als carrers de Barcelona. La seva sol·licitud d'asil va quedar estancada, ja que necessitava un informe psiquiàtric per poder continuar els tràmits i a la presó no se'l volien donar.

Poc després coneix al David, que li va donar a conèixer l'associació Catalana d'Ajuda a Inmigrants LGBTI (ACATHI), on des d'aquell moment l'han assessorat i informat. Va començar a tenir contacte amb els serveis socials de Barcelona, i va aconseguir ajuda per a poder realitzar els passos necessaris per a la seva sol·licitud i per a la seva integració.

Amb l'acompanyament del Servei d'Atenció Socioeducativa de Barcelona va iniciar els tràmits per a recuperar el seu passaport al Consolat de Veneçuela. I al 2016 ha començat a rebre assessorament de CCAR per a aconseguir l'estatut de refugiada.

Estatut que li permetrà el que ara desitja més: poder integrar-se a la societat catalana i treballar per a ser independent dels serveis socials. En els últims mesos ha fet diversos cursos: de cuina, de societat catalana i jurídica, etc.

L'últim d'aquests cursos és el que més l'emociona. Li agrada molt cuinar i espera poder dedicar-se a aquesta feina. Ara espera que li donin un lloc de pràctiques on poder començar a demostrar el que sap.

Però a més a més dedica el seu temps lliure a donar visibilitat al seu col·lectiu. Ha donat entrevistes a alguns mitjans com BTV amb l'objectiu que es conegui el que ha viscut a la seva vida per a que altres persones no hagin de patir el mateix que ella.

Però, tot i que la seva història sigui fosca, sempre parla amb il·lusió i optimisme. Sap que ara ho té difícil i que aconseguir una feina no serà gens fàcil. Però això no és raó per a que Vicenta perdi la positivitat.